

Sygn. akt I ACa 789/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Rygiel
Sędziowie:	SSA Robert Jurga SSA Hanna Nowicka de Poraj (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2017 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa D. L.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w C.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w (...)

z dnia 5 października 2016 r. sygn. akt VII GC 87/16

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4 050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Hanna Nowicka de Poraj SSA Paweł Rygiel SSA Robert Jurga

Sygn. akt I ACa 789/17

UZASADNIENIE

Powód D. L. w pozwie skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w C. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwany ma zapłacić powodowi kwotę 206.383,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem zapłaty za sprzedane bydło rzeźne 2015 r.

W dniu 23 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa całości. Przyznała fakt dostarczenia bydła na kwotę dochodzoną pozwem. Zarzuciła, że powództwo jest przedwczesne, albowiem zapłata, zgodnie z umową, była uzależniona od zapłaty za towar przez kontrahenta, który obecnie jest w upadłości, a któremu pozwana po uboju bydła dostarczonego przez powoda sprzedawała mięso.

Precyzując ostatecznie swoje stanowisko w piśmie z dnia 19 lutego 2016 r. powód domagał się zapłaty kwoty 190.073,15 zł wraz z odsetkami.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 171.051,40 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w sposób szczegółowo opisany w punkcie I sentencji oraz kwotę 18.080,82 zł tytułem kosztów procesu, a w pozostałej części oddalił powództwo.

Sąd Okręgowy poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Strony pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych od 2011 r. Powód dostarczał pozwanej, także w 2015 r, było rzeźne, którego odbiór pozwana kwitowała na fakturach wskazanych w pozwie.

Na poczet objętej sporem faktury nr (...) z 22 czerwca 2015 r. pozwana w dniu 24 czerwca 2015 r. zapłaciła kwotę 20.402,13 zł, stanowiącą równowartość 4.900 euro, wskazując w poleceniu przelewu, że zapłata dotyczy dostawy bydła z 18 czerwca 2015 r. Powód zaliczył tę wpłatę na faktury najdalej wymagalne i nieobjętej pozwem tj. na fakturę nr (...) z 7 sierpnia 2013 r., nr (...)z 28 czerwca 2013 r. oraz nr (...)z 6 lipca 2013 r. Wpłata z 12 sierpnia 2015 r. w kwocie 48.800 zł została przez powoda zaliczona na poczet faktury nr (...) z 7 sierpnia 2013 r. i nie jest objęta sporem.

Pozwana wezwana do zapłaty i zawezwana do próby ugodowej nie zapłaciła powodowi spornej kwoty. W dniu 14 września 2016 r. pozwana wystosowała do powoda pismo określające sposób rozliczenia dokonanych wpłat na poczet zadłużenia za dostawę bydła.

Sąd Okręgowy uznał, iż przedmiotowe powództwo jest zasadne co do kwoty 171.051,40 zł, a jako podstawę roszczenia wskazał umowę sprzedaży, o której mowa w art. 535 k.c.

Rozstrzygając o wysokości zasądzonej na rzecz powoda kwoty, Sąd I instancji miał na uwadze treść art. 451 § 1-3 k.c. Pozwany dokonując w dniu 24 czerwca 2015 r. zapłaty kwoty 4.800 euro wskazał, że stanowi ona zapłatę za dostawę z dnia 18 czerwca 2015 r., która to okoliczność została przyznana przez powoda. Sąd Okręgowy uznał, iż powód nie był uprawniony do zaliczenia tej zapłaty na poczet faktur z 2013 r., a powinien ją zaliczyć na fakturę nr (...) z 22 czerwca 2015 r. na kwotę 19.021,75 zł, a zatem roszczenie o zapłatę należności z tej faktury z uwagi na jej uregulowanie zostało oddalone.

Sąd I instancji ocenił, że powód był uprawniony do zaliczenia zapłaty z sierpnia 2015 r. kwoty 48.800 zł na poczet należności z 2013 r. Pozwany określił w dowodzie wpłaty, że dotyczy ona zapłaty za bydło. Brak dokonania wyboru przez dłużnika w chwili realizacji świadczenia i bierność wierzyciela w kwestii zarachowania nie uprawnia dłużnika do dokonywania w dalszym ciągu wyboru, na poczet którego długu nie chce zaliczyć swoje świadczenie tak jak to uczynił w piśmie z dnia 14 września 2016 r – już w toku procesu. Sąd Okręgowy odnotował, iż unormowanie art. 451 § 2 k.c. wskazuje, że prawo do zarachowania przez dłużnika jak i wierzyciela jest ograniczone w czasie i trwa do spełnienia świadczenia lub do otrzymania pokwitowania. W ocenie Sądu I instancji skoro art. 451 § 1 i § 2 k.c. stanowią, że dłużnik może dokonać zarachowania co do zasady przy spełnieniu świadczenia, nie później niż do chwili przyjęcia pokwitowania wystawionego przez wierzyciela, to wykładnia językowa wskazuje, iż nie można przyjąć, że w razie niezłożenia przez wierzyciela w pokwitowaniu oświadczenia na rzecz jakiego długu ma być dane świadczenie zarachowane, prawo do zarachowania zachowuje dłużnik. Pogląd ten w wykluczałby – jak przyjął Sąd Okręgowy – stosowanie art. 451 § 3 k.c. mającego sens tylko wtedy, gdy istnieją ramy czasowe, w których oświadczenie o zarachowaniu świadczenia może zostać złożone i przepis ten ma zastosowanie jeżeli dłużnik i wierzyciel nie złożą oświadczenia o wyborze w warunkach określonych w paragrafach poprzedzających. W ocenie Sądu I instancji nie jest trafne stanowisko, zgodnie z którym gdy wierzyciel nie wskazał sposobu zarachowania określonego w art. 451 § 2 k.c.

to wówczas następuje powrót do reguły zarachowania z art. 451 § 1 k.c. W przepisie tym chodziło o wprowadzenie reguł zaliczenia spełnionego świadczenia i tym samym uporządkowanie stosunków prawnych łączących strony. Gdyby przyjąć, że dłużnik może w każdym czasie złożyć oświadczenie o zarachowaniu, to cel wskazanego przepisu zostałby zniweczony. Wierzyciel dochodząc swojej wierzytelności na drodze sądowej nigdy nie miałby pewności, czy dłużnik nie złoży oświadczenia o zaliczeniu wcześniej spełnionego świadczenia na poczet tego właśnie długu, którego spełnienia wierzyciel żąda w tym procesie. Dla stron nie jest bowiem obojętne, z uwagi na występujący pomiędzy nimi konflikt interesów, na poczet którego długu zostanie zaliczone świadczenie, a tym samym, jaka reguła zarachowania określona w przedmiotowym przepisie będzie miała zastosowanie. Gdy żadna ze stron nie dokonała zarachowania to wtedy wchodzi zastosowanie znajdzie unormowanie z art. 451 § 3 k.c. W świetle powyższego, Sąd I instancji uznał, iż sposób rozliczenia wpłat, dokonany przez pozwaną spółkę w toku niniejszego postępowania, nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd odnotował, że na przelewach i wpłatach dołączonych przez pozwaną do pisma procesowego z dnia 14 września 2016 r., figurują zapiski odnośnie zaliczenia tych wpłat na konkretne długi, jednakże uczynione one zostały przez pozwaną po uiszczeniu tych wpłat i tylko na egzemplarzach pozwanej po wytoczeniu powództwa i z uwagi na to nie mogły odnieść zamierzonego przez pozwaną skutku. Zakwestionowana co do sposobu rozliczenia faktura nr (...) nie jest przedmiotem niniejszego postępowania. Odnośnie natomiast faktury nr (...) powód ograniczył powództwo uwzględniając zapłatę w dniu 20 kwietnia 2015 r.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. i zasądzono je od terminu płatności zastrzeżonego w fakturach. Odsetki od skapitalizowanych odsetek zasądzono z kolei od dnia wytoczenia o nie powództwa na podstawie art. 482 k.c.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i 100 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, uwzględniając wygraną powoda w 83 %. Na poniesione przez powoda koszty w łącznej kwocie 24.737 zł złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 10.320 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 14.400 zł. Pozwany łącznie poniósł koszty w kwocie 14.417 zł, na które złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 14.400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Kwota należna powodowi tytułem kosztów procesu wyniosła zatem 18.080,82 zł (20.531,71 zł – 2.450,89 zł).

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana, zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie punktu I.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez uznanie za wiarygodny i rzetelny sposób księgowania płatności od pozwanej przedstawiony przez powoda, pomimo jego jawnej sprzeczności z art. 451 k.c. i nieudowodnienia przez powoda faktów, z których powód wywodził skutki prawne,

- art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez zaniechanie dopuszczenia przez Sąd meriti z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości na okoliczność zweryfikowania poprawności księgowania przez powoda płatności dokonywanych przez pozwaną,

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. poprzez błędną, arbitralną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, co sprowadzało się do bezzasadnego uznania, iż powód miał prawo do zaliczenia kwoty 48.800 zł wpłaconej przez pozwaną gotówką w dniu 12 sierpnia 2015 r. poczet należności faktury VAT nr (...) z dnia 7 sierpnia 2013 r., przyjęcie a priori prawidłowości księgowania przez powoda wpłat dokonywanych przez pozwaną bez wskazania uzasadnienia takiego rozstrzygnięcia oraz zaniechanie wskazania w jaki sposób została zaksięgowana kwota 1.380,38 zł pozostała z płatności w wysokości 20.402,13 zł,

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 i § 3 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych pozwanej z przesłuchania świadków zgłoszonych na okoliczność współpracy stron z odbiorcą z Macedonii oraz ustalonego sposobu wzajemnych

rozliczeń poprzez lakoniczne, iż żadna z dostaw bydła objęta sporem nie była następnie po uboju wysyłana do Macedonii,

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez oparcie wyroku wyłącznie na części dowodów zgromadzonych w sprawie z zaniechaniem wskazania przyczyn, dla których innym dowodom Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, która to okoliczność wyklucza rozsądną kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku,

- art. 140 k.p.c. poprzez zaniechanie doręczenia pozwanej odpisu pisma powoda z dnia 19 lutego 2015 r., co narusza wprost prawo strony do obrony swych praw i godzi w standardy rzetelnego procedowania przez Sąd.

Ponadto, apelująca podniosła zarzut przedawnienia wierzytelności z faktury VAT nr (...) z dnia 7 sierpnia 2013 r. w zakresie kwoty 48.800 zł

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelantka wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W złożonej odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji.

W piśmie stanowiącym uzupełnienie wywiezionej apelacji apelantka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji z uwagi na nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy istoty sprawy i konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego z zeznań świadków zawnioskowanych przez pozwanego.

Rozpoznając apelację, Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny w całości aprobuje ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjmuje je za własne.

Na wstępie należy podnieść, że zarzuty apelacji wskazane pkt II 1 – 3 petitum, a zatem naruszenie art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c., art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. dotyczą w istocie zarzutu z zakresu prawa materialnego, a ściślej odpowiedniego zastosowania art. 451 k.c. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 278 k.p.c. należy zauważyć, iż apelująca nie wносиła o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność prawidłowego zaksięgowania przez powoda dokonywanych przez stronę pozwaną wpłat. Sąd I instancji uznając, iż nie ma wątpliwości co do dopuszczalności zaliczania wpłat na poszczególne wymagalne należności nie miał obowiązku przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z urzędu, albowiem zasadnie przyjął, iż rozstrzygnięcie sprawy nie wymaga zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Sposób zaliczenia wpłat dłużnika przez wierzyciela nie naruszył bowiem zasad zawartych w art. 451 k.c. Jak podnosi się w judykaturze art. 232 zd. 2 k.p.c. stanowi wyjątek od zasady kontrydiktoryjności, a dopuszczenie przez sąd dowodu z urzędu może nastąpić jedynie wtedy, gdy nie ma innej możliwości doprowadzenia do właściwego rozstrzygnięcia sprawy. Jest to prawo sądu, a nie obowiązek, stąd skorzystanie z tego uprawnienia uzależnione jest od oceny sytuacji procesowej danej sprawy. Przyjmuje się, że dopuszczenie dowodu z urzędu nie wyklucza reprezentowanie strony przez zawodowego pełnomocnika. Niemniej celowość dopuszczenia dowodu z urzędu, zachodzi wówczas, gdy dowód z opinii biegłego jest niezbędny, a sąd nie podejmując takiej czynności dopuszcza się naruszenia art. 232 zd. 2 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego-Izba Cywilna z dnia 7 lipca 2017 r., V CSK, Legalis nr 1675533). Sąd Apelacyjny ocenił, że nie doszło do naruszenia powyższych przepisów, ponieważ zaliczenie kwoty 48.800 zł przez powoda na poczet faktury nr (...) z dnia 7 sierpnia 2013 r. było dopuszczalne. Jak wyżej wskazano, przedmiotowe uchybienia proceduralne w rzeczywistości związane są art. 451 k.c. Przede wszystkim nie zostało wykazane żadne porozumienie stron, które uprawniałoby powoda do zaliczenia dokonanych przez stronę pozwaną wpłat, w inny uzgodniony sposób, a nie na zasadach, o których mowa w art. 451 k.c. Dłużnik wpłacając kwotę 48.800 zł w dniu 12 sierpnia 2015 r. (k. 182) podał, iż zapłata dotyczy „dostawy bydła”,

nie uściślając, którego długu ona dotyczy. Nie podając, który z istniejących względem powoda długów zaspokaja strona pozwana nie mogła, już stosownie do treści art. 451 § 2 k.c. skutecznie żądać zaliczenia przedmiotowej wpłaty na poczet innego długu. Strona pozwana dokonując wpłaty przedmiotowej kwoty nie otrzymała pokwitowania w rozumieniu art. 451 § 2 k.c., a jedynie potwierdzenie jej zapłaty. Jednocześnie żadna ze stron nie złożyła w stosownym czasie oświadczenia, na poczet jakiego długu następuje zaliczenie przedmiotowej wpłaty. Wydaje się że Sąd I instancji ma rację przyjmując, że jeżeli dłużnik – jak w niniejszej sprawie - nie wskazał, który dług zaspokaja, a wierzyciel nie wystawił mu pokwitowania na który dług zalicza wpłatę, to skoro wierzyciel dokonał zaliczenia według swego uznania to dłużnik, w późniejszym czasie, nie może tego zmienić swoim oświadczeniem, nawet jeśli wierzyciel dokonał zaliczenia w inny sposób, niż określony przepisem art. 451 § 3 k.c. Zagadnienie jest o tyle bezprzedmiotowe, że w realiach niniejszej sprawy i tak doszło do zaliczenia wpłaty kwoty 48 800 zł, wedle reguły z art. 451 § 3 k.c. Powód zaliczył bowiem wpłaconą w dniu 12 sierpnia 2015 r. kwotę na poczet należności z faktury nr (...) z dnia 7 sierpnia 2013 r., to jest na poczet najdawniej wymagalnego długu pozwanego, do czego był uprawniony na mocy art. 451 § 3 k.c. W myśl bowiem tego przepisu, w braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych – na poczet najdawniej wymagalnego.

Powyzsze zarzuty są zatem całkowicie chybione jak również bezprzedmiotowy jest zarzut zaliczenia wpłaty dłużnika na poczet wierzytelności przedawnionej ze wskazanej faktury. Stosownie do treści art. 554 k.c. z roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch. Należność z faktury nr (...) z dnia 7 sierpnia 2013 r. miała zostać uiszczona w dniu 14 sierpnia 2013 r. (k. 35, k. 139-141), a zatem uznając, iż w dniu 12 sierpnia 2015 r. wpłacona kwota została prawidłowo zaliczona na jej poczet (k. 182), to bieg przedawnienia został skutecznie przerwany.

Odnosząc się z kolei do zarzutu naruszenia art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 i § 3 k.p.c., a polegający na pominięciu dowodu z zeznań świadków: R. L., T. S. (1), I. N., Z. R., M. S. (1), P. Ł., G. S., M. P., M. S. (2), W. P. i W. W. należy odnotować, iż jest on bezprzedmiotowy. Z treści sprzeciwu od nakazu zapłaty jednoznacznie wynika, że dowód ten był wnioskowany na okoliczność sposobu rozliczeń trójstronnych, to jest stron i kontrahenta macedońskiego. Tymczasem, przesłuchany w charakterze strony pozwanej J. S. wyraźnie wskazał, że żadna z dostaw bydła, za które zapłaty dochodzi powód w niniejszym postępowaniu, nie była wysyłana do kontrahenta z Macedonii. Kwota objęta żądaniem pozwu nie dotyczyła okresu, w którym strona pozwana współpracowała z firmą z Macedonii. W tej sytuacji okoliczności, na które mieli być przesłuchani świadkowie nie dotyczyły przedmiotu rozpoznawanej sprawy.

Skoro współpraca z przedsiębiorcą z Macedonii nie miała wpływu na obowiązek zapłaty przez stronę pozwaną poszczególnych należności (co wynika z zeznań J. S.), a strona pozwana nie wykazała aby odnośnie pozostałych wierzytelności strony zawarły jakiegokolwiek porozumienie co do sposobu zaliczenia wpłat, to do rozliczania stron znajduje zastosowanie art. 451 k.c., którego powód nie naruszył w zakresie kwoty 48.800 zł.

W toku postępowania apelacyjnego strona pozwana przedstawiła wyrok Sądu Okręgowego w (...) z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt VII GC 94/16. Jak wynika z treści jego uzasadnienia, sąd rozpoznający podobną sprawę między stronami, przyjął w oparciu o zeznania świadków M. S. (3) T. S. (2) i I. N., że dokonywane przez pozwanego wpłaty, bez zaznaczenia numerów faktur miały być zaliczane na bieżące dostawy. Sąd Apelacyjny w rozpoznawanej sprawie nie jest jednak związany ustaleniami faktycznymi, które stanowiły podstawę wyroku w innej sprawie, już z tej przyczyny, że wyrok ten jest nieprawomocny. Sąd Apelacyjny weryfikuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w rozpoznawanej sprawie i aprobuje je w całej rozciągłości

Nie zasługiwał na uwzględnienie wreszcie zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., a mający polegać na oparciu rozstrzygnięcia wyłącznie o część dowodów zgromadzonych w sprawie z zaniechaniem dokonania ich oceny. Należy wskazać, iż taki zarzut może zostać skutecznie podniesiony zupełnie wyjątkowo, gdy uzasadnienie zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia zostało sporządzone w taki sposób, iż nie można poznać motywów, którymi kierował się Sąd wydając orzeczenie konkretnej treści. Sąd I instancji mimo braku zawarcia oceny dowodów w części ustalającej stan faktyczny,

odniósł się jednak do nich w części prawnej, a zaprezentowana argumentacja w połączeniu z ustaleniami faktycznymi pozwoliła Sądowi Apelacyjnemu na zapoznanie się z tokiem wywołu, który doprowadził do wydania przedmiotowego wyroku (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 września 2016 r., V ACa 39/16, Legalis nr 1522815, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 lutego 2017 r., III AUa 1631/17, Legalis nr 1611789).

Całkowicie bezzasadny jest zarzut związany z naruszeniem art. 140 k.p.c., zgodnie z którym stronie pozwanej nie doręczono pisma zalegającego na k. 67, gdyż nie miał on wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, a stanowisko powoda wyrażone w nim, a związane z ograniczeniem żądania pozwu zostało przedstawione na rozprawie w dniu 7 września 2016 r. (k. 146).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie II sentencji na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Na zasądzoną od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.050 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powoda w osobie radcy prawnego, ustalone stosownie do § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. 2015 r. poz. 1804 ze zm.).

SSA Hanna Nowicka de Poraj SSA Paweł Rygiel SSA Robert Jurga